

**ИЗВЕШТАЈ СА ОДРЖАНЕ АКЦИЈЕ УСП ОНА НА НАЈВИШИ ВРХ
КИЛИМАНЦАРА, УХУРО ПИК
/25.1.2016. – 4.2.2016./**

У организацији Балканске планинарске уније, под вођством Живка Темелковског, искусног водича Македоснке планинарске федерације, успешно је изведена планинска акција успон на Килиманџаро и његов највиши врх Ухуро Пик висок 5895 мнв. Експедицију су чинила 16 члана од којих 9 планинара из Македоније, 5 из Албаније, један Аустријанац и моја маленкост као једини члан експедиције из РС.

Програм акције је на сајту ПСС-а објављен средином октобра 2015. године иако је челницима савеза много раније било познато да се у оквиру БМУ организује ова акција, што је по мом мишљењу разлог за слаб одзив учесника из наше државе. Када сам се упознао са програмом акције одмах сам се пријавио јер је сама организација била више него повољна за сваког заинтересованог планинара, имајући у виду да је свако од учесника сносио своје стварне трошкове док трошкове организације нисмо плаћали, тако да је укупна цена ове акције са свим додатним трошковима била око 70% јефтинија од цене акције коју одређују нека домаћа планинска друштва. За ову акцију сам једино од ПСС-а добио малу финансијсту подршку, а та подршка је изостала од мог матичног друштва чији сам дугогодишњи члан и Спортског савеза Града, тако да се овим путем захваљујем ПСС-у на подршци јер иако је мала свакако представља допринос развоју планинарства на овим просторима.

Група са Балкана се окупила на аеродрому у Софији 25.1.2016. године одакле смо у поподневним часовима имали лет за Доху, где смо имали целоноћно преседање, а затим смо се ујутру 26.1. упутили летом за Интернационални аеродром Килиманџаро где смо слетели око 14,00 часова. Након административних формалности око издавања виза нашли смо се са нашим домаћином Алексом који нас је чекао на излазу са аеродрома и организација наставка акција била је препуштена њему. Алекс је иначе власник агенције Лакен Адвентуре која организује успоне на врх Килиманџара и Сафари излете, а ми смо не знам из ког разлога имали јако повољну цену. Од аеродрома смо се конфорним и удобним минибусом одвезли до Аруше, града у подножју Килимаџања где смо одсели у хотелу.

Сам успон на Килиманџаро је почео 27.1. када смо од хотела најпре трочасовном возном дошли до Марангу капије на висини од 1860 мнв, где смо направили паузу за ручак. Одмах по доласку почела је киша да пада која нас је пратила и осталих дана све до завршетка акције. Након ручка смо се упутили према првом кампу а стаза је водила кроз прашуму где се често виде и старанари ове области, мајмуни разних врста, што смо и ми имали прилике. Након трипочасовне лагане шетње дошли смо до првок кампа Мандара Хут на висини од 2720 мнв, савладавши при том висинску разлику од око 900 мнв и прешавши 7 км.

Сутра дан (28.1.) смо се након доручка упутили на 11 км дугу стазу до другог и највећег кампа Хоромбо Хут на висини од 3720 мнв, где се задржава највећи број планинара, они који се враћају са врха, они који се аклиматизују за наставак успона или пак само они у пролазу, као што смо били ми, који имају намеру да овај врх савладају без аклиматизације. Због мањка дана за аклиматизацију, сам успон је ишао спорије како би се наша тела боље прилагодила на савладавање висине тако да смо

овај део руте уместо предвиђених 5 сата прешли за 7, савладавши при том висину од 1000 мнв.

Сутрадан (29.1.) смо још споријим темпом наставили пут даље који је водио благим успоном све до места које се зове Алпска пустиња, на висини од око 4200 мнв где се стаза наставља без неког превеликог успона, чак смо имали осећај да истог и нема све док нисмо дошли изненада до Кибо Хута на висини од 4720 мнв. Тог дана смо пешачили 9 км, прешавши висинску разлику од око 1000 мнв за 8 сата. Сво време нас је пртила киша и магла тако да ниједног тренутка нисмо имали поглед на врх Килиманцара, Ухуро, нити на околни Мавензи, који је други кратер ове планине и који је препознатљив по својим „шиљцима“.

Око 16,00 сати смо стигли у Кибо Хут који се налази у подножју самог кратера Ухуро пика, где смо ручали и потом прилегли да одморимо до поноћи, од када је почео завршни успон. Готово нико од чланова експедиције није ока склопио те вечери, а ако узмемо у обзир да смо и претходне вечери слабо спавали, јасно је да смо пред сам старт завршног успона били веома исцрпљени, те нас је једино снага жеље за успехом водила до самог врха. Пред нама је био ноћни успон веома стрмом серпентином, те смо предстојећих 4 км прешли за 7 сата све до најниже тачке кратера Гилман Поинта на висини од 5.685 мнв где смо изашли у саму зору. Након краће паузе наставили смо према врху до кога смо имали још 2 км, на коме смо се нашли у 8,30 часова, након укупно 8 сати пешачења. На врху је дошло до неимерног излива емоција код свих планинара, срећни због успеха који смо остварили, а већини од нас је ово био и највиши освојени врх до сада, а да успех буде већи иде и прилог чињеница да се ради о једном од 7 Сумитс. Наш успех смо обележили међусобним честиткама на самом врху где смо се задрали неких сат времена, што нам је време коначно дозволило обзиром да те вечери нисмо имали никаквих падавина, снег је пао раније а кише коначно није било због висине, што незначички да тог дана нешто ниже није падала, јер је било кише св до 4700 мнв.

У повратку смо брзо сишли до Кибо хута, за неких 2 сата, да би након краћег одмора, пошто се цела група окупила, наставили пут Хоромбо хута где смо преноћили.

Коначно петог дана (31.1.) планинарења освануло је сунце које нас је пратило при силаску готово све до пар километара до краја стазе када је опет дошло до пљускова, те ни овај дан није могао да прође у лепом времену.

Међутим и поред лошег времена које нас је пратило током целог успона и силаска, остаје леп утисак усеха због оствареног циља.

На сам врх су изашла 14 планинара, међу којима и ја, док је једна дама одустале на Гилман Поинту на висини од 5685 мнв., а друга на Стела Поинту на висини од око 5800 мнв, због велике физике исцрпљености. Проблема са висинском болести су имале и две планинарке из Албаније али су ипак својом и упорношћу водича некако изашле до самог врха, да би једну од њих водичи снели низ кратер до Кибо хута, а затим и колицима одвезли до Хоромбо хута где се окрепила и осетила боље.

У наставку путовања ишли смо на дводневни Сафари излет најпре на Језеро Мањара, а потом и у Нгоронгоро кратер где смо видели мноштво дивљих животиња у самом природном станишту.

Након сафарија, имали смо још једно ноћење у Аруши, а потом сутрадан 4.2. смо се упутили на аеродром и пред нама је био повратак истим путем.

Све у свему могу закључити да је експедиција успела што због успеха што због дружења са пријатељима из суседних земаља, организација БМУ је за сваку препоруку па са нестрпљењем очекујем најаву следеће акције.

Владимир Ђорђевић

